

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Sibiu, 3 Decembrie st. v.

Mergem ori nu cu Rușii!?

Eată întrebarea, pe care ni-o pun opoziționalii moderați în coloanele organului lor principal „Pesti Napló“.

Mai scim și noi!?

Dl general Traian Doda, constată în răspunsul dat comisiunii de incompatibilitate a dietei, că-si susține cu firmitate declaraționea făcută la 10 Octombrie, de oare-ce de atunci și până acum situația nu s-a schimbat întru nimic; roagă deci comisiunea să aprecieze această afacere și din punct de vedere al rațiunilor de stat mai înalte și să tragă atențunea Casei în mod cuvenit simptomaticei însemnatării a unor asemenea aparițuni.

E și acesta un fel de răspuns foarte lămurit pentru cei ce vor să-l înțeleagă.

Si opoziționalii dela „Pesti Napló“ l-au înțeles, precum se vede.

„Dacă vine dușmanul, — dic ei, — cum săm aici acasă?

Așa-i, că pentru apărarea Tronului și a patriei toți ne vom arma? Sau vor face unii ca pe timpul, când prima oară a fost la noi Muscalul și s-au unit cu Pașciovici cetele revoluționare ale lui Hurban, Raiaici și Axentie? . . .

E justificată deci întrebarea, că în casul unui răsboiu cu Rusia cum săm aici acasă cu naționalitățile. Mai întrebăm apoi, cum stau naționalitățile în Austria, pentru că răsboiu e o cauză comună. E entuziasmul general? Putem să fim liniștiți? . . .

Dar' în Austria nu va fi revoluțione, pentru că nu poate să fie. Statul acolo e puternic. . . .

Aici în Ungaria însă să nu ne facem ilușiunea, că nu mai există cestiușa naționalităților. Ba există deu, numai că nu în parlament.

Abia s'a ivit vestea despre pregătirile de răsboiu ale Rusiei, „Zastava“ și dat signalul de alarmă. Acum se va adevări prevestirea lui Polit: Ne vom întîlni la Philipp! Emisarii rusești încep să mișca în Zagrabia, la

Neoplanta și la Belgrad. Slovacii pansiști așteaptă pe Gurko, mesia al lor, care le va aduce la St.-Martin libertate rusească. Ear' „Tribuna“ dacă-română scrie despre „deșteptarea Românilor“ și repetă cele dîse de Traian Doda, că: „nemulțumirile și suferințele noastre au ajuns până la acel grad, încât nu le mai putem suporta“.

De ce să tăgăduim? vechile partide naționale există și acum și ele și așteaptă pe Muscali. Ele sunt dușmanii patriei și prietenii dușmanilor noștri. În casul de răsboiu trebuie să-i punem la adăpost, ca nu cumva organizează în bande revoluționare, să se pună în serviciul pansiștilor. Lesne pot să ne compromiță patria în timpuri critice cățiva fanatici plătiți. Primejdia nu e mare, dar' perderea morală poate să ne fie periculoasă.

Si ce garanții are statul ungur față cu agitatorii naționalităților în casul unui răsboiu cu Rusia? Cine și va păzi pe agitatorii de prin părțile locuite de naționalități? Cine și va ține în frâu? Cine se va impune, ca în timpuri atât de critice să-și îndeplinească cu sfîntenie datorile către țară?

Guvernul și partidul lui pot să tăgăduască pericolul, care să nasce de aci, dar' aceasta nu va opri nici pe Polit, nici pe Hurban, nici pe Dobrănsky, nici pe Doda și pe „Tribuna“ de a-i face greutăți statului ungur.

Administrația ar fi chemată, ca să vegheze, să pedepsească și să înăbușească agitația naționalităților. Administrația noastră însă e impotentă și mai impotentă chiar acolo, unde pericolul e mai mare.

Pacea internă a Ungariei în casul unui răsboiu e încredințată comitatelor Năsăud, Arva, Severin și Pojega!

Aceasta, pentru că în 20 ani de pace n'am voit să organizăm statul, nu i-am dat Ungariei o administrație europeană.

Am avut timp să facem aceasta, dar' acum într-un moment, lucru firesc, n'ò putem face. Si dacă vom avea răsboiu, pentru menținerea ordinei interne și pentru apărarea noastră nu ne rămâne alta decât să luăm măsuri exceptionale. Ear' dacă vom scăpa de răsboiu în anul 1888, nu ne rămâne decât să ne folosim de pace și să introducem încă la primăvară administrația de stat centralizată. Mai bine mai curând ca mai târziu.

Copiii vrăstnici și stricăți prin prea multă răsfățare.

Generalul Traian Doda „dușman al patriei și amic al dușmanilor nostru“?! — Cine o dice aceasta? Aceia, care conspirau contra patriei și contra Tronului, pe când Traian Doda își expunea viața pentru patrie și Tron!

Nu este cu puțină un mare și mai adevărat act de patriotism și de devotament către Tron decât acela, pe care l-a săvîrșit generalul Traian Doda, când a strigat tare, ca întreaga împărătie până sus la capul ei să-l audă: „Români sunt nemulțumiți. Români nu mai pot suferi: luati măsuri, că-i împăcați la timpul cuvenit!“

Dacă dușman ar fi, ar fi tăcut acum, ca să poată vorbi cu succes în alte împreguri.

Si tot un mare și adevărat act de patriotism este, când generalul Traian Doda îi dice dietei: „Judecă din punctul de vedere al înaltelor resoane de stat și nu treci cu ușurință prete această ivire simptomată!“

Dacă dușman ar fi fost ar fi tăcut ori ar fi răspuns cu o provocare.

Dacă lucrurile rămân așa, cum sunt, dacă situația nu se va schimba nici de aici înainte întru nimic, nu poate nici un om de bună credință să primească răspunderea pentru atitudinea poporației române în fața unui răsboiu: eata de ce e cestiușa de patriotism a stăruil, ca o schimbare să se facă!

Dacă Maghiarii dimpreună cu aceia dintre Români, pe care ei și consideră drept elemente „patriotice“, sunt gata să primească răspunderea, n'au decât să o primească și să facă așa cum se vor fi înțeleghend între dinșii, și să-i trimiță pe „agitatori“ în temnițe, dacă au destule ca să-i încapă.

Atunci însă, când vor fi sosit dilele grele, de care din di în di tot mai mult trebue să

ne temem, atunci vor simți și ei, ce mare trebuință are țeară de „agitatori“ aruncăți în temnițe și că o tradare de patrie este a nu le fi dat la timpul cuvenit mână de ajutor pentru domolirea spiritelor.

Procese de presă. „Românul“ din București ne aduce scirea, că „Gazeta Transilvaniei“ e amenințată de un proces de presă. Nu ne venia s'o credeam aceasta, fiindcă n'è greu să înțelegem, ce fel de motive ar fi putând să aibă guvernul de a agita chiar acum spiritele și prin procese de presă. „Luminătorul“ ne aduce însă scirea, că și foii periodice „Românișche Revue“ i-sa intentat proces de presă pentru articoli „Dieta ungără și România“ și „Biserica gr.-orient.“

Vom reveni.

Opoziția din România.

III.

„Lupta“, „Răsboiul“ și „Epoca“. Unul singur din aceste trei țare, „Epoca“, reprezentă ceea. „Lupta“ este un țar înființat de dl G. Panu, pe care unii dintre cetitorii nostri îl cunosc din câteva articole publicate în „Convorbirile Literare“. Adeacă un „Junimist“. — Da, când dl T. Maiorescu era ministru de culte și instrucțiune publică, dl G. Panu era „junimist“. — Dl T. Maiorescu l-a și trimis ca bursier la Paris, ca se studieze literele, în deosebi științele istorice. Îndată însă după cădere guvernului conservator, dl G. Panu a trecut în partea celor ajunși la putere și n'a mai studiat literele, ci dreptul. — Întors apoi în țară, dl G. Panu a fost ales în curând deputat și s'a distins un timp oare-care prin lipsa de sfială, cu care combătea în cameră pe dl T. Maiorescu. A ajuns în urmă director în ministerul de interne, n'a putut însă să se susțină în acest post. Fiind silita se retrage, a trecut în cea mai extremă opozitie. Cățva timp a exercitat profesiunea de avocat, în urmă însă a înființat la Iași diarul „Lupta“, mutat astăzi la București. Dl G. Panu e socialist și astăzi fugit din țară, fiindcă a fost condamnat pentru delict de lesă majestate la închisoare.

Foița „Tribunei“.

Frățior și sorioară.

— Poveste. —

(Urmare.)

Dile multe, multe tare
Ei trăiau-n codrul mare,
Până ce-ntr-o di de vară
Craiul din aceea țeară,
Făcă mare vînătoare
După fiare răpitoare,
După cerbi și căprioare;
Vînătorii cu el deusea,
Larmă mare să făcea
De lătratul câinilor,
De tropotul cailor.
Eară cerbul auind
Acest sgomot fără de rînd
Pace și loc nu află,
Trupul tot fi furnică
Ca s'alerge-n codrul mare
Să ia parte-n vînătoare.
— „Dragă dulce sorioară
„Lasă-mă să es afară,
„Să alerg prin codrul mare
„Să iau parte-n vînătoare,
„Căci nu mă mai pot răbdă
„Acă-nchis nu mai pot sta! . . .“
Să atât o tot rugă
Până-ce se'nduplecă
De afară îl lăsă.
Dar' când ușa i-o deschise,
Sorioara-asa ii dise:

— „Numai dragă frățior
„Cerbul meu și-al meu odor,
„Tu colea de către seară
„Se vii drag-acasă eară,
„Să la ușă când vei fi
„Dragă, tu așa îmi dă:
„Frumușică, soră mică
„Hai mă lasă, eară în casă!
„Să atunciș voi și eu
„Cum-că-i drag fratele meu!“
Cerbul prinde fugă mare
Intr'o repede saltare
Printre fagi, printre stejari,
Printre brađi și paltini mari
Să ducea, ducea, să sboare,
Ca năluca trecătoare.

Regale cu-ortaci sei,
Ce pe cai ageri ca smei,
Prins'au codru în cruciș
Să în lat și-n curmești;
Să pe cerb când îl simțără
După el cu toți porniră,
Dar' erau prea puținei
Să prea 'ncet fugneau toți ei,
Căci cerbul frumușel
Era foarte sprintenel,
Căci ei nici că se găndia
Din ochi până le perea! . . .
Astfel numai se juca,
Eară dacă se-nsera
El acasă se-'nturnă,
Eară la ușă când sosi
Cu copita tocănă
Să din graiu așa grăi:

— „Soră mică, frumușică
„Hai mă lasă, eară în casă!“
Ușa-atunci se desculă
Să-înlăuntru se băgă.
Dimineața următoare
După răsărit de soare,
Cerbul earăși auția
Codrul tot cum răsuna
De-a cailor alergare
Să de-a câinilor lătrare, —
Să de nou pe soru-să
O rugă frumos așa:
— „Lasă dragă sorioară
„Se mă duc și-acum pe-afară,
„Să alerg prin codrul mare,
„Că-mi furnică prin picioare
„Să iau parte-n vînătoare“;
Soru-să îl ascultă,
Ușa eară 'i-o desculă,
Eară micul cerb frumos
Sprinten, ager și voios,
Preste văi fuge și sare
Căt era codru de mare.
Regale când îl vedea
Vînătorii și aduna
Să la goană-l apucă
Pe de laturi îl luară,
El sprinten dar' cum era
Printre stânci să furișă
Să peria fără de veste
Ca un vis, ca o poveste.
Să căt diuă fu cu soare
Prin cel crâng intins și mare,

Pe-a lui urmă tot fugiră,
Nemâncăți îl tot goniră,
Dără nime nu putea
De el a s'apropia! . . .
Numai chiar de către seară
Într'un colț îl strîmtoră,
Ear' un mare vînător
Dintre toți cel mai fecior
Spre cerb arcul așinti
Crunt săgeata zingăni
Să-o copită 'i-o lovi.
Vînătorul s'apucă,
Pe-a lui urmă se luă,
Până acasă-l urmări,
Ear' aicea când sosi
Auți cum el grăi:
— „Soră mică frumușică
„Hai mă lasă eară în casă!“
Vînătorul se'ntorcea,
Craiului apoi spunea
Că pe unde a umblat;
Atunci regele mirat:
„Mâne până-n zori de di,
„Să-i prindem ne vom sili,
„Căci un cerb aşa frumos
„N'a mai fost din codru scos;
„Ce minune dînsul are
„La grumazi o legătoare
„Pe de mijloc argințită
„Pe de lăuri aurită!
„Așa încă n'am aflat,
„Cerb ca dinusul n'am vînat!“

(Va urma.)

Acesta e omul, aceste sunt ideile, pe care pretinde a le reprezinta, — aceasta e „Lupta“.

Aceia deci, care pun „Tribuna“ alătura cu „Lupta“, insultă pe oamenii grupați împregiurul „Tribunei“, care toti susțin și propagă ideile de ordin și legalitate, toti în la principiile monarhice, toti sunt oameni cu vederi conservatoare în cel mai bun înțeles al cuvântului.

Tot astfel ceea-ce privesce „Răsboiul“.

„Răsboiul“ este proprietatea unui tipograf din București, un nume Weisz, Sas din Brașov, un neguțător, care și vinde marfa celui-ce vrea să i-o plătească.

Nu aşa „Epoca“.

„Epoca“, e înființată și susținută de un grup de oameni tineri din finala societate a României, oameni, care prin cultura lor, prin averea lor, prin tradițiile lor familiare și prin legăturile lor cu lumea cea mare însemnează ceva. Nu li-a fost deci greu acestor oameni să câștige pentru „Epoca“ câteva din cele mai distinse puteri literare și nu le-ar fi greu să facă din „Epoca“ un diar de elită, care să fie decorul pressei române și prin care să-și câștige trecere și simpatii.

N'avem însă decât să luăm un număr din „Epoca“ în mână, pentru că să primim deprimătoarea convincere, că le lipsesc acestor oameni trei lucruri: Pietatea cătră străbunii lor, seriositatea bărbătească și ne doare, că trebuie să spunem, — iubirea către poporul român!

Bine le sede să rîvnească la poziunea ce li-se cuvine în viața publică a terii lor în virtutea nașterii lor, în virtutea averilor mari de care dispun, în virtutea culturii, pe care și-o pot câștiga cu mai multă lesnire ca alții, în virtutea independenței materiale, pe care li-au asigurat-o părinții. O lipsă de pietate ar fi să-și petreacă viața cu cai, cu câni, cu femei, pe când alții se ridică de jos în fruntea societății.

Dar' dacă rîvnesc la poziunea ce li-se cuvine, nu trebuie să scape din vedere, că mai presus de toate nisuința serioasă și munca înțeleaptă e ceea-ce îl ridică pe om.

Ear' ceea-ce se face la „Epoca“ nu e lucrare serioasă, ci sport.

Decât așa, — mai bine cai, câni și femei! —

Il înțelegem pe dl G. Panu, care n'are nimic de percut, dară ar putea să câștige ceva din o perturbăție socială. Nu înțelegem însă, cum oamenii dela „Epoca“ nu simt, că-și taie ei înșși toate crengile de sub picioare, când vor să copieze pe Rochefort în țeara lor, fac mereu tâmbălău, provoacă scandaluri, caută sensație și deprind massele, care cu ei n'au să meargă nici o dată, să nu mai respecteze nimic, nici tron, nici naștere, nici poziție socială, nici autoritate constituțială în stat.

Nimeni mai mult decât dinșii nu este chemat a propaga în societate spiritul de ordine și de lealitate, cultul monarhie și deprinderea de necondiționată supunere către autorități, căci într-o societate, în care lipsesc aceste nu mai e loc de onoare pentru dinșii.

Dar' câteva probe.

„Ori se pleacă, ori pleacă“.

Aceasta e deviza „sportmann“-ilor dela „Epoca“ față cu regele terii lor, și sute de articole publicate în „Epoca“ sunt numai nisice variații asupra acestei teme.

Poate deci ori-și-cine să-și închipuiască, cum se vorbesee în coloanele „Epoca“ despre ministri, despre corpuurile legiuitorale ale terii, despre înălții dignitari bisericesci, civili și militari, despre tot ceea-ce este autoritatea publică.

Ar trebui să adunăm volume întregi, dacă am voi să cităm a patra parte măcar din materialul de acest fel îngrămadit în „Epoca“.

Dăm numai — așa pe apucate — câteva probe din cele mai slabe.

În nrul dela 19 Noemvrie „Epoca“ publică un articol intitulat „Si nebun și ramolit“.

Rar și prost vorbesce dl Ioan Brătianu, — se dice în acel articol.

Prost a vorbit totdeauna, dar' rar, vorbesce numai de cătăvă vreme.

De doi ani caraghiosul limbuit dela Florica, nu mai vorbesce în parlament, și vorbesce numai la ocazia solemnă în cercul intim al deputaților și senatorilor devotați lui.

În numărul dela 23 Noemvrie este un alt articol intitulat „Mărturisirea șefului bandei“.

Discursul de Vineri al primului tâlhăr al colectivității, — se dice acum, — al omului sinistru dela Florica, a fost un desastru pentru colectivitate.

Vestitului săret, îmbătrânit și tâmpit acum cu desăvârsire, i-au scăpat nisice mărturisiri hotărtoare.

În același număr e un articol intitulat „Sărăti Hoții!“ — ear' într-alt număr cetim:

„Când un miserabil ca acel Haret, compromis în așa grad în afacerea clădirilor școlare dacea înșuși acum un an, că va demisiona și apoi a rămas și cu slujba, și cu rușinea, când un asemenea individ are nerușinarea, după ce face un act contra legii, să mai răspundă cu așa insolentă, că n'are să de motive, apoi singurul mijloc ce ai să-și faci dreptate și să rupi urechile acestui individ și stăpânlui său Sturdza.

„Toți membrii corpului didactic trebuie să protesteze în contra infamiei d-lor Sturdza și Haret, și dacă nu pot să dobândească dreptate când au legea cu dinșii, apoi trebuie cu toții să ne înțelegem, că cu argumente mai simțitoare să-l invățăm minte pe acel nemernic din capul ministerului cultelor.“

Acesta e limbagiul „aristocraților“?

Nu, acesta e limbagiul oamenilor, care desprețuiesc pe publicul, la care se adresează, limbagiul celor ce consideră mulțimea drept canalie, limbagiul oamenilor, care își dic: Așa trebuie să-și vorbesci canaliei române, dacă vrei ca ea să te înțeleagă!

Ei bine! sportmannii dela „Epoca“ se înșeală; ei nu cunosc pe poporul român.

Să de aceea Ioan Brătianu, care cunoasce țeara și poporul și mai și prelungă toate celealte și viclean, să lasă pe coonași să vorbească așa, cum vorbesc, fiindcă nimic nu le strică mai mult ca limbagiul acesta, care pentru tot omul cu minte, — și România sunt oameni cu minte, — este o dovadă pe căt de tristă, pe atât de invederătă despre lipsa de diferență față cu publicul român și despre lipsa de iubire către poporul român.

Ei bine! — noi, care suntem oameni esitări din popor, noi care ne-am ridicat prin munca noastră, noi care punem opiniile în blazonul nostru de nobilă, noi, care ne consumăm viața întru propagarea tinerei noastre literaturi, noi nu putem decât să compătimim pe oamenii, care își bat joc de presă și în loc de a-și da silință să ridice massele, se coboără dela înălțimea, la care se simt, mai jos de ele.

Să suntem convingi, că mulți dintre „boierii“ serioși și crescuți în iubire către neamul lor numai cu durere asistă la lucrarea ce se desfășură în coloanele „Epoca“, o lucrare, care nu poate decât să înstrâneze pe poporul român de cei ce în adevăr chemăți ar fi să stea în frunte și să fie decorul neamului.

Tinerii dela „Epoca“ au uitat, se vede, că „Noblesse oblige!“ Muncă întinsă, stăruințe nobile și serioase, superioritate întru toate: la aceste să ambicioze „coconasi“, dacă vor să-și păstreze în viața terii lor poziunea părinților săi.

Altfel România se lapădă de dinșii!

Răsboiu cu Rusia?

Alătări am fost reprobus un articol ce l-a scris sub acest titlu opoziționalul „Budapest Tagblatt“. Același diar publică în nrul său 340 sub același titlu următorul articol, subscris de dl Dr. Francisc Fenyvesy:

În anul 1871 a cercetat prințul Carol din Prusia muzeul din Moscova, de ai cărui intermeitori să ținut și decedatul publicist Katoff. Katoff a avut atunci prilegiu, de a se pronunța și a spus prințului între altele: „Noi dorim, ca Rusia să fie cu totul neatârnătoare atât în afacerile sale, că și în aprețierea lucrurilor ce-i sunt ei de folos. Vederile noastre sunt conduse de interes rusești, nu suntem însă la nici o înțemplantă turbații germanofagi, de care ne ilustrăzoa foile germane.“ Printul i-a răspuns: „Te înțeleg. În această privință eu aș fi în locul d-tale cel mai turbat Rus. Căt privesce pe Germania, d-ta o scii înșuși, că Germania sunt un

popor iubitor de pace. Slavă Domnului, nouă ne-a succes a raporta biruințe mari; dar noi nu dorim altceva, decât pacea. Germania doresce pacea și prietenia cu Rusia. Interesele noastre nu colidează nici într'un chip cu interesele Rusiei.“

Nimeni nu va tagădui, că acest dialog, care este adevărat, să a înțemplat înainte de astă cu șespredece ani, e interesant și plin de însemnatate, căci ne aducem aminte, că „germanofagismul“ era în Rusia un sport plăcut înainte de a fi fost Tarul în Berlin. Acum, ce e drept, după ce împăratul Rusiei s'a reîntors acasă, se pare că ură în contra Germanilor a eșit din modă, și astădi Katoff, dacă ar mai trăi, ar putea să repeteze cuvintele ce le-a pronunțat odinioară. Poate că acum și printul Carol s-ar putea cita pe sine înșuși, căci în sfîrșit Germanii sunt și astădi „un popor iubitor de pace“ și ei admit, că „interesele lor nu collidează de loc cu interesele Rusiei.“

Și această împregiurare ne pune pe gânduri. După un timp îndelungat interesele Germanilor și ale Rușilor se acoperă din nou; Berlinul și Petersburgul sunt earași de acord, și în fața acestui acord al spiritelor frumoase noi trebuie să ne neliniștim. Se scie, că fiecare partid politic din Ungaria a întimpinat cu bucurie alianța cu Germania și că și alăturarea Italiei la această alianță s'a primit cu satisfacție. Fiind obiectiv, nimeni nu ar crede, că noi din teama unui răsboiu cu Rusia întimpinăm cordial aceste alianțe. Fără îngâmfare putem să o spunem, că armata austro-ungară poate să înceapă lupta cu armata rusească în cea mai firmă conștiință a biruinelui și se pare că guvernul nostru, din cauza unor avantajii momentane, nici n'are cuvinte de a se feri de această luptă.

Poporul maghiar este de sigur iubitor de pace, și înțocmai nu va acusa nimeni nici pe locuitorii Austriei de o poftă de răsboiu ce nu se poate înfrâna. Si ar fi și o crimă neînțiată, dacă guvernul nostru ar provoca un răsboiu cu Rusia, un răsboiu, pe care în Austro-Ungaria nimeni nu îl caută ori îl doresce. Dar în sfîrșit, în fața înarmărilor rusești, noi trebuie să ne pregătim, ca să terminăm cu îsbândă o luptă ce ni se octroiază.

Este un fapt incontestabil, că Austro-Ungaria n'a dat imperiului ruseesc nici un fel de prilegiu, de a începe răsboiu Pășirea prudentă și plină de tact a ministrului nostru de externe Kálmoky merită în această privință deplină recunoștință. Dacă acum Rusia ar năvăli asupra monarhiei noastre „fără de nici o cauză“, aceasta ar fi un astfel de grad de neconscientiositate și perfidie, că Europa n'ar lăsa și n'ar putea lăsa neispășită această nerușinare. Aceasta ar fi — ca să vorbim în stilul mesajului de tron german — într-adevăr „un lucru necreștinesc“.

Dar' fie cum va fi, noi în Ungaria perhosciam și „pacea cu orice preț“. Nouă nu ne este permis să ne jertfim interesele noastre în Orient, să luăm o atitudine, care e opusă cunoșcutului nostru program cu privire la Bulgaria, pentru că fiecare concesiune, ce acordăm Rusiei în această direcție, este un preț prea mare.

Cel mai important lucru, pe care trebuie să-l știm înainte de toate, este, dacă noi îtrebuie să încredem fără rezervă alianței germane. E întrebarea, dacă urmarea continuă politicei lui Bismarck nu se răsună, căci noi nu trebuie să credem, că cancelarul de fer ne-a intins mâna de prieten numai de dragul ochilor frumoși ai contelui Andrassy și ai lui Kálmoky.

Într-o din epistolele, pe care le-a adresat dl de Gontau-Biron, ambasadorul francez din Berlin, guvernului său, el împărtășește, că moștenitorul german a caracterizat pe Bismarck cu următoarele cuvinte: „O, omul acesta! Eu adeseori m'întreb, oare nu este în el o leacă de Cromwell? Si oare acest Cromwell nu se va arăta, când interesul lui o cere, și în dauna alianței noastre? Să nu uită, că cu privire la alianța noastră Bismarck a făcut o distincție foarte fină. Publice și oficial el a recunoscut, că politica externă a Germaniei și a Austro-Ungariei nu pot fi identice, și că nici una n'are se intervină în interesul celelalte. „Germania n'are interes, și de aceea ea de dragul nimenii nu se amestecă în stările de acolo“. Aceasta a diso cel puțin foia cancelarului înainte de astă numai cu vre-o căteva luni.

Sub acel sărmant „nimenea“, de dragul căruia n'ar voi Bismarck să se amestice în cestiunea bulgară, în această cestiușă de existență pentru noi, cancelarul de fier a înțeles, de sine se înțelege, pe Austro-Ungaria. Si dacă aș să lucru, Djeu să apere monarhia noastră într-un răsboiu cu Rusia, — dar' înainte de toate să o apere de scumpul nostru aliat.

Onoare și onorabilitate.

Sunt acum câteva dile dl Septimiu Albină a publicat în coloanele „Tribunei“ o declarație, pe care mulți vor lua — dimpreună cu mine — drept o nouă dovadă, că vederile despre „onoare“ și „onorabilitate“ nu sunt înță în societatea noastră pe din destul lămurite.

„Onoare“, — așa dice unul dintre cei mai mari filozofi, — este considerație ce i-se dă cuiva în relațiiile vieții și dîlnice.

„Onoare“ e deci, dacă îl dau cuiva salutarea obișnuință, când îl întâlnesc, dacă îl strîng mâna, dacă stau de vorbă cu el, dacă îl primesc în casa mea și m'duc la casa lui, îl poftesc la masa mea și primesc, când el m'poftesc la masa lui, — într'un cuvânt, — dacă îl consider de o potrivă cu mine însumi ori, cel puțin, vrednicie să intrejîn relații cu el în vederea tuturor și să-mi dau silință de a-i face plăcute relațiiile cu mine.

Nu e însă „onoare“, ci „respect“ considerație, pe care i-o dă cuiva din afecțiune particulară, când suntem noi între noi, și este cu putință, că din afecțiune personală, să dăm fără de ostentație cea mai mare considerație unei persoane, pe care în fața lumii n'au salută: „onoarea“ e ostentativă, se dă în fața ori-și-cui, ea este o reunoare publică a vredniciei celui onorat.

„Onorabil“ e deci omul, căruia i-se cuvine „onoarea“ obișnuință, omul pe care îl putem onora față cu ori-și-cine, ori-și-unde și ori-și-când, fără ca cineva să aibă dreptul de a se simți jignit.

Nu e deci „onorabil“ bărbatul, care și-a părasit mișelesc soția legiuță, fiindcă onoarea i se i-o facem lui este o jignire pentru soția părăsită, pentru rudele ei și pentru toți cei ce se interesează de ea.

Nu e „onorabilă“ femeia cu purtări scandaloase, fiindcă onoarea făcută ei este o jignire pentru femeile cu purtări corecte.

Nu e „onorabil“ omul, care fură, înșeala, în generale facțorul de reale, fiindcă onoarea făcută lui este o jignire pentru oamenii onorabili.

Toate aceste însă numai într-o societate, în care marea majoritate a oamenilor păstrează bunele moravuri. În mijlocul unei societăți corupte, la Paris abună-oară, femeia adulteră ori înșelătorul de profesie pentru o foarte mare parte din societate rămân „onorabili“.

Atâtă deci totdeauna dela elementele, din care se compune societatea, dacă cineva este ori nu „onorabil“.

Aceia, care nu sunt considerați „onorabili“ sunt excluși din societate, pentru că ori-și-unde s'ar ivi, ei pot să producă supărări ori să le creeze altora situații penibile.

„Onoarea“ făcută celui ce nu e sociot „onorabil“ în fața celor ce se simt jigniți de ea este o lipsă de tact social.

O lipsă de tact e deci să salut pe bărbatul, care și-a părasit soția, când aceasta poate să mă vadă, să-i strîng mâna ori să stau de vorbă cu el în prezență ei, să-l primesc în casa mea ori poate chiar să-l pun la masa mea dimpreună cu dinsa.

De aceea, dacă vreau să scap de situații penibile, trebuie să

Doi oameni onorabili au, din întâmplare, un conflict: ei încetează să mai fi onorabili, căci ori și ce onoare facută unuia dintre dinșii este o jignire pentru celalalt.

Tocmai de aceea însă un conflict ivit între două persoane este un lucru, care privesc întreaga societate, din care fac parte aceste două persoane, căci pentru toți membri acelei societăți se crează prin acel conflict o situație adeseori foarte penibilă.

Tiganii, dacă au vre-un conflict între dinșii, se cărtă, se încasă și, după ce se păruiesc ear să sunt prietenii buni. Noi oamenii, care avem pretenția de a fi culti, nu ne certăm, ci schimbăm câteva vorbe, apoi merge fiese-care acasă, pentru că să se evite scandalul.

Și pentru ori și ce om de bună cuvîntă este o cestiu de diferență către societate să curme doamătă ori și ce relații cu acela, de care este ori se simte insultat.

Ei bine! amicii mei, cunoscătii mei, societatea întreagă trebuie să scie, dacă această curmare de relații e ori nu definitivă: trebuie să li-o spun aceasta că mai curând, pentru că altfel să crea pentru alții situații penibile.

Dacă definitivă e curmarea de relații, cei mai de aproape ai mei vor curma și ei relaționile lor cu cel ce mă insultă, alții își vor impune oare-care rezervă față cu mine ori față cu el, — în sfîrșit, oamenii cu tact social vor scri, că n'au să ne primească împreună la casa lor ori să ne poftescă de odată la masă.

După convențiunile societății culte ori și ce om de bună cuvîntă are să se pronunțe în timp de trei zile, ba, în anumite împregiurări, chiar în timp de 24 ore.

Nu poate să fie nimeni obligat să întrețină relații cu societatea. Acela, care se simte mai bine la el acasă ori cu un amic intim, curmă relaționile, nu mai ia parte la conveniri sociale, pentru că să nu supere pe alții în prezență sa și să fie supărat de mutrele altora; în casul acesta însă e o cestiu de tact social să nu mai dea și să nu mai primească visite, să nu mai poftescă și să nu mai primească, când este el potrivit la masă.

Pentru oamenii, care vin mereu în atingere cu lumea, întreținerea relaționilor e o cestiu de bună cuvîntă, căci n'are nimeni dreptul de a supăra pe alții, și atunci, când mă întâlnesc undeva cu un om, care a curmat relaționile cu mine, creez pentru toți cei prezenți un fel de atmosferă încordată. Dacă nu stau deci acasă la mine, am să-mi regulez poziția față cu toți cei ce fac parte din societatea, cu care vin în atingere.

Jignit de un om, pe care nu-l socotesc vrednic de societatea aceasta, cer reparație în virtutea legii, dela poliție ori dela judecător, ear dacă nu e cas de urmărire ori nu vreau să măresc scandalul, mă mărginesc și declară „nevrednic de societatea mea“ fie în public, fie în fața cătorva mărtori. Si de aici înainte face cine cum vrea: oamenii cu tact vor scri însă, că au să mă cruce de societatea lui.

Aveând însă conflict cu un om, care se bucură de oare-care considerație în societate și cu care fie din afecțiuni personale, fie din diferență către societate vreau să întrețin relații, voi căuta să ajung la împăcare.

Cum însă?

Eu însuși nu mai pot să stau de vorbă cu el, nu mai pot merge la casa lui; voi rugă deci pe un prieten al meu ori pe un prieten comun al nostru, ca să mijlocească împăcare.

De oare ce însă oamenii sunt mulți și de multe feluri și acest mijlocitor ar putea să fie rău primit, e o convenție socială să meargă doar împreună, fiind că numai doi împreună pot să dea mărturie valabilă.

Trimiterea acestor doi prieteni, oameni de încredere, mărtori, ori și cum i-am numi, numai nu secundanti, — este o onoare, pe care i-o facem numai omului, care se bucură de oare-care considerație în societate și cu care vrem să întreținem relații. Obligat nu este nimeni să-i facă cuiva o onoare a aceasta, dacă omul, care vrea să trăească în atingere cu lumea și să nu supere pe alții, li-o face acelora, pe care îi crede vrednici de ea.

Si onoare pentru onoare. Acela, care primesc pe mărtorii și stă de vorbă cu ei, — ceea ce nu e obligat să facă, — dacă doresc continuarea relaționilor, ori dă reparație cuvenită imediat, ori numesce și el doi mărtori din partea sa.

Acesti patru oameni onorabili, pe care trebuie să-i socotim totdeauna nepreocupăți și doreitori de a vedea că mai curând înlăturată încordarea produsă în societate, ei singuri au să termine afacerea de onoare, și condusă de oameni cu tact, afacerea de onoare se termină tot

deuna cu o strîngere de mâna și cu visite. Căci nu însăprirea, ci înlăturarea încordării e scopul acestei „afaceri“.

Așa stau lucrurile în teorie: Fiat aplicatio!

I. Slavici.

Scrisoarea din Arad.

(Urmare.)

Să trecem acum la a doua parte a atacurilor, la alegerile din anul acesta. — Partida liberală din comitatul Aradului pactă cu opoziționalii moderati. — Alegătorii români din cercul Ineu (Borosjenő) mă candidără pe mine în contra lui Boros Béni. — La început mareau mulțime a alegătorilor se însuflețe pentru mine, dar către terminul alegerii mereu mereu se alătură la partida contra-candidatului. — Multe experiențe triste și scăzute au înregistrat aci din viața constituțională a poporului și a conducătorilor lui, despre care de altminterile am avut cunoștință și din alegerile de mai nainte, dar aceste le scu și alții care au luat parte la mișcările electorale, — închipuiașă și înaintea ochilor, dacă nu le este urit de ele.

Pe a patra zi înainte de alegeri am convocat o conferență a fruntașilor din cerc — la Ineu și pe a treia zi — la Sebiș, ca să ne consultăm, că oare după frâmențările de până acum avem sansă de reușire. La Ineu eram unsprezece preoți prezenți, care reprezentau 1500 alegători și toți unsprezece fără dispută și contradicție au constatat, că nu e și eu putință să învingem la alegeri; numărul voturilor sperative, se constată, că din 1500 putem conta la 110—150 voturi, deci — și propunerea lui protopop grădiniș din Mocăea N. Murășan — toți cei prezenți adoptară și subscrisează declarația, că neputind dinșii lupta cu armele dreptății în contra forței, de astădată să bătau dela alegeri. Conferența dela Sebiș era mai însușită, unii prognosticau majoritatea acestui ținut, dar suma alegătorilor de aici și de 600 și deci de ar și vota toți cu noi, totuși nu putem învinge, pentru că mulțimea alegătorilor e în preajma Ineu și acestia sunt în contra noastră. Am dat apoi de scire conferenței, că stănd lucrul astfel, eu nu pot spesa nici pe cărușie decum se mai suport și alte spese îndinată, după care enunțăm într-o confereță și constată, că învingerea și preste puțință și deci cu excepția celor trei preoți, toți cei prezenți subscrisează declarația făcută în conferență din Ineu. — Această declarație încă în luna Septembrie în persoană am dat-o lui Slavici ca la casă bine, venit se o aibă la mână.

Adaug, că eu atât la conferență din Ineu și la cea din Sebiș am declarat, că dacă cineva voiescă și a vota pentru mine, eu îmi dau numele și conlucru pentru a căstiga voturi, dar totodată mi-am exprimat dorință, că dacă s-ar prevedea, că voturile mele ar fi proporțională puține, — mai bine ar fi să nu fiu candidat, ca blamagul să nu fie mai mare.

Lățindu-se în cerc scirea despre rezoluția luată în conferență din Ineu și Sebiș, la primul moment mulți oameni nescotiți au explicat într-alt chip aceasta, că adecă eu și fi repăsat în favoarea cuiva, său supărat rău, cu deosebire partisanii contracandidatului, pentru că în diu alegătorii așteptau bani, lemne din pădurile dominișali, pășuni pentru vite etc. și deci amărișcinea lor au scorit, că eu m'am vândut pe mine și pe alegători. Aceasta o spune și Gurses pentru că lui foarte îi convine și îi place când poate stropi în alții și cu deosebire în mine, — drept dovadă reproduc aci un pasaj din corespondența de sub întrebare. Între altele dice:

„În diu alegătorii însă ei (alegătorii români din cercul B. Ineu) de odată să pomenește, că „candidatul național“ nu-i ca în palmă. În preseara alegătorii falsul lor candidat „național“ repăsise, lăsându-i în cea mai penibilă situație. „Puteam să vă fac gălăgie, va fi să participe la judecătorie“ cerculară din Gilău, întrebă judecătorul pe un moșneag, care e împrișinuit, că a lăsat vîtele să pască pe pămîntul altuia, cătă ani are? Moșneagul, om de statură înaltă și maiestatic în cărunțele lui, răspunde cu glas limpede: „suta încheiată și șepte pe deasupra!“ Mirarea judecătorului n'a avut margini, când într-adevăr i-s-a dovedit din matricule, că acest moșneag încă puternic s'a născut în 1780. El e român, se numește Mihail Vidrean, născut în Someșul-rece. E lucru curios, dar adevărat și caracteristic, că diarele din patria noastră de către-ori aduc sciri de viață lungă, totdeauna cei numiți sunt Români, arareori Sérbi, ear oameni de alte legi mai nici odată. Si diarele se miră, și căută să răsucească aceasta de a trai mult în aerul de munte, în ape clari, în locuri codrene, dar alt-unde sătă puterea: în simpla vorbă, că Românul e — Român!

a trecut la 10 l. c. prin Deva spre Baia-de-Criș. Advocațul Imets, fostul președinte electoral, a fost citat pe 12 l. c. la Baia-de-Criș. În 11 l. c. a plecat la Baia-de-Criș advocațul Desseanu din Arad, ca apărător al părții acuzațioare, împreună cu contra-candidatul Petru Truța. Din partea tribunalului din Deva a fost înșarcinat cu instrucția judecătorului Motin. El va începe cu instrucția mai târziu, de oare ce numai acum a primit protocoalele electorale, care, se dice, au fost ascunse, încât abia s'au putut afla la comitet. Mâne vom publica o informație din Baia-de-Criș în această afacere.

*

Situația politică încă tot serioasă. Corespondentul din Petersburg al jurnalului „Times“ împărtășește, că guvernul rusesc avea ca scop publice declarații pacifice cu privire la concentrările de trupe la granița galiciană. Cercurile normative din Berlin nu pun nici un preț pe declarațiile acestei, de oare ce acțiunile serioase premerg de obicei declarațiile pacifice. Rusia ar trebui să-și dovedească prin fapte iubirea de pace. În Berlin se ține, că noua conferență militară din Viena e o dovadă, că situația e îngrijitoare.

*

Falsificarea victualilor în Budapesta. Într-un număr trecut al jurnalului nostru, am adus o scire împrumutată din foile budapestane, că în capitală s'a introdus un nou ram de industrie, adecă acela al falsificării victualilor, și că Budapesta are meritul de a poseda prima fabrică de falsificare. Astăzi ceteam tot în acele foi, că nu o fabrică, ci trei sunt în Budapesta, care preparam falsificatelor, și nu falsifică numai cafea, ci chiar piperul, lintea, scorșoara, ghimburerul și paprica. Aceasta manipulație proprie nu s'a introdus numai ieri-alătării, ci durează de ani întregi, și nu s'a extins numai asupra capitalei Ungariei, căci acesti falsificatori au exportat materialul lor în Serbia, Bulgaria, România, Rusia și chiar în Italia. Cea mai mare fabrică e la lui Ignat Baum; stabilimentul e sub pămînt, în pivniță, cu falsificarea se ocupă exclusiv numai în timp de noapte 14 lucrători, cari toți poartă nume false. A doua fabrică e și la lui Iacob Solomon; în această fabrică polițiștii au prins pe lucrători chiar în flagrant delict. A treia e în Pesta-nouă, și aceasta e cea mai avută în agentii, cari poartă „geschäft“-ul în străinătate. Materialele folosite la falsificare sunt cu deosebire: baraboi, clei și gummi, apoi scroburi. Se poate vedea până unde ajungă mișcările lor, dacă spunem de către-ori cum falsifică ei scorșoara (Zimmet): iau scorșă de tei, care o folosesc și păpușări la călcăiile ghetelor, o uscă bine și o fierb apoi în apă caldă, în care au picurat căpușă stropi de esență de scorșoara, și această scorșă de teiu lumea o ia de bani buni. Formula falsificării papricii e următoare: iau două părți de paprică veritabilă, opt părți de gummi arabie, o parte de scrob și în urmă pulbere de căramida en gros. Prețul producării unui centinar de falsificate coștează pe fabricant 10—12 fl., acesta vine maja la comercianți cu 60—65%, are prin urmare venit curat la maje de 50 fl., comercianții însă, cari vând falsificatelor în amestec cu marfă adevărată, căstigă șerăzi venit curat la maje 60—75 fl., căci un centinar de victuali falsificate trece cu 120—160 fl. Căpitänul de poliție a dat ordin Sâmbătă, ca toate aceste fabrici să se închidă, materialul din fabrici și prăvălii a fost sequestrat, ear fabricanților li s'a intentat proces.

*

Suta încheiată și șepte pe deasupra. La judecătoria cerculară din Gilău, întrebă judecătorul pe un moșneag, care e împrișinuit, că a lăsat vîtele să pască pe pămîntul altuia, cătă ani are? Moșneagul, om de statură înaltă și maiestatic în cărunțele lui, răspunde cu glas limpede: „suta încheiată și șepte pe deasupra!“ Mirarea judecătorului n'a avut margini, când într-adevăr i-s-a dovedit din matricule, că acest moșneag încă puternic s'a născut în 1780. El e român, se numește Mihail Vidrean, născut în Someșul-rece. E lucru curios, dar adevărat și caracteristic, că diarele din patria noastră de către-ori aduc sciri de viață lungă, totdeauna cei numiți sunt Români, arareori Sérbi, ear oameni de alte legi mai nici odată. Si diarele se miră, și căută să răsucească aceasta de a trai mult în aerul de munte, în ape clari, în locuri codrene, dar alt-unde sătă puterea: în simpla vorbă, că Românul e — Român!

*

Budapesta în lumină. În decursul lunii Noemvrie s'au anunțat la poliția capitalei nu mai puține decât 28 de sinucideri. Budapesta e mare, dar numărul douăzeci și opt încă nu e mic: mai pe fiecare zi cade căte o sinucidere. Dintre cei, cari și-au făcut seama cu mâna lor au fost: patru, cari s'au spănzurat, deces s'au împușcat, doi s'au înneccat, cinci s'au otrăvit și zece s'au sinucis în diferite alte moduri. — Ieri s'au împușcat un qiler, Farago, în locuința sa. Era un craiu de poduri, a fost curențat pentru fururi și spargeri de prăvălii și de frica judecătoriei și a sinucis. — Tot ieri dimineață a fost găsit un surugiu mort, înghețat de frig. A cheamăt de cu seară boieresc și apoi s'au trântit mort de beat într-o sură, unde a avut fericirea să dea „bună vreme“ cu jupâneasa moarte.

*

Si la anul cu bine! Pe vremea astăzi către Crăciin, toate prăvăliile orașelor sunt îndeosebite cu fel de fel de mirodenii, încât om bêtăr să se fi totuși te iau pe grăunte, când stai să te privesc. Apoi publicul dă năvală, cătă și dia, prin cele prăvălii, dar nu toti cumpără cătă întră și es: dovedă ne este consorțiu budapestan, al unor femei cu negel pe nas. Sunt în capitala Ungariei o droaie de artiste în ale da-

tului pe după spate, dar fiind că nici un profet nu e luat de ban bun în fața lui, aceste profete nu și pot juca mendrelle prin Budapesta, unde poliția le-a cam luat preste picior, astfel ele și schimbă portul și numele și se asează definitiv cu locuința preste earnă la Viena, unde folosesc vălmășagul publicului de prin prăvălii, ca să pescuească în tulbură. În tot anul făcea așa, au făcut și de astădată, dar este timp să au întâlnit cu dracul. Poliția din Viena a pus mâna până acum pe trei dame de acestea, femei chipă și îmbrăcate de acătarea, care intră în prăvălie sub formă de cumpătoare, eșua însă totdeauna fără de a cumpăra. Una se numea Iosefină, la aceasta s'a găsit pe sub mantaua ei un sac, care conținea câteva inele de aur, cercei și un ceasornic: munca unei dile. A două era Rosa și a treia Ema, care a prins nu sciu pe cale de vestă, ce îsă gătesc, și a apucat la sănătoasa către Budapesta. Toate trei „damele“ au fost pușe la rețea sub zăvor; ele au fost pedepsite destule-ori pentru furturi în Budapesta, în Viena încă au fost pedepsite chiar acum e anul, pe la Crăciun, tot pentru practisarea teoriei lor artistice. Atunci au fost eliberate după două săptămâni, în anul acesta earăi vor primi canoul numai de vre-o două săptămâni? Atunci la anul cu bine!

*

Consumația de bere în München. Un jiar din München spune, că în anul 1886 s'au consumat acolo 2.113.625 de hectolitre de bere. Cantitatea aceasta enormă ar fi de ajuns pentru a umplă un lac de o lungime de 300 metri, lat de 149 metri și adunat de un metru. Un chelner dibaci, care e în stare să servească într-o minută 10 litri, ar avea de lucru neîntrerupt 8 ani și jumătate până ar putea servi această cantitate de bere. Dacă s'ar pune în sir toate ulciorășele de bere pline unul lângă altul, s'ar putea forma un sir de o lungime de 4470 de kilometri; aceasta ar corespunde distanței dela Lisabona de-a lungul Spaniei, Franției, Germaniei și până la Nișni-Novgorod în Rusia.

*

Bibliografie. „Amicul Familiei“, unicul jiar beletristic și enciclopedic-literar cu ilustrații. Redactor, proprietar și editor N. F. Negruțiu. Apare în 1 și 15 a fiecărei luni în Gherla. Nrul 24 delă 15 a l. c. a

Economie.

Piața din Făgăraș, 9 Decembrie. Grâu frumos hectolitra fl. 5.— pănă fl. 5.60; grâu măștecat fl. 4.— pănă fl. 4.50; săcăra fl. 3.— pănă fl. 3.20; cuceruzul fl. 3.— pănă fl. 4.— ovăsul fl. 1.50 pănă fl. 1.70; sămânța de cânepă fl. 4.— pănă fl. 5.— sămânța de cânepă fl. 8.— pănă fl. 9.— fasolea fl. 4.— pănă fl. 4.50; mazarea fl. 5.— pănă fl. 6.— linteală fl. 8.— pănă fl. 9.— crumpenele fl. 80 pănă fl. 1.50; mălaial fl. 7.— pănă fl. 8.— selenit 100 chile fl. — pănă fl. 20.— unoarea de porc — 65, slăină 60—80; cânepă fl. 20.— pănă 25.— Un chilo carne de porc 36 cr.; carne de vită 30 cr.; carne de vițel 26 cr.; carne de mel 20 cr.; ouă 5—6 cu 10 cr.; chim fl. 15.— pănă fl. 20.— lumini turnate de selenit — cr. pănă 40 cr.

LOTERIE.

Tragerea din 14 Decembrie st. n.

Brünn: 88 16 50 24 77.

Cursul pieței din Sibiu

din 15 Decembrie st. n. 1887.

Hărție-monetă română	Cump. 8.50 vînd. 8.55
Lire turcesci	" 11.20 " 11.25
Imperiali	" 10.20 " 10.25
Ruble rusești	" 1.09 " 1.10

Bursa de Budapesta

din 14 Decembrie st. n. 1887.

Rentă de aur ung. 6%	—
" hărție " 4%	96.30
" hărție " 5%	83.15
Imprumut căilor ferate ung.	148.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	93.75
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	—
Bonuri rurale ung.	102.—
" " cu cl. de sortare	108.50
" " bănatene-timișene	108.—
" " cu cl. de sortare	108.—
" " transilvane	108.—
" " croato-slavone	—

Despăgubire pentru dijima ung. de vin	99.—
Imprumut cu premiu ung.	123.—
Lesuri pentru regularea Tisei și Seghedin	123.50
Renta de hărție austriacă	78.75
" argint austriacă	81.25
" aur austriacă	110.—
Losurile austri. din 1860	133.—
Actiunile băncii austro-ungare	87.3.—
" " de credit ung.	280.—
" " austr.	275.—
Scrisori fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina“	102.—
Argintul	—
Galbeni impărațesci	5.95
Napoleon-d'ori	9.98
Mărți 100 imp. germane	61.90
Londra 10 Livres sterlنجi	126.30

Bursa de Viena

din 14 Decembrie st. n. 1887.

Renta de aur ung. 6%	—
" hărție " 4%	98.40
" hărție " 5%	88.25
Imprumut căilor ferate ung.	148.70

Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	93.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	—
Bonuri rurale ung.	104.—
" " cu cl. de sortare	103.50
" " bănatene-timișene	103.25
Bonuri rurale ung. cu cl. de sortare	103.25
" " transilvane	103.—
" " croato-slavone	103.75
Despăgubire pentru dijima ung. de vin	98.50
Imprumut cu premiu ung.	—
Lesuri pentru regularea Tisei și Seghedin	121.75
Renta de hărție austriacă	78.80
" argint austriacă	81.55
Losuri austri. din 1860	110.30
Actiunile băncii austro-ungare	133.25
" " de credit ung.	286.25
Argintul	275.10
Galbeni impărațesci	5.97
Napoleon-d'ori	9.98
Mărți 100 imp. germane	61.92
Londra 10 Livres sterlنجi	126.10

Institut tipografic în Sibiu.

Biblioteca poporala a „TRIBUNEI“.

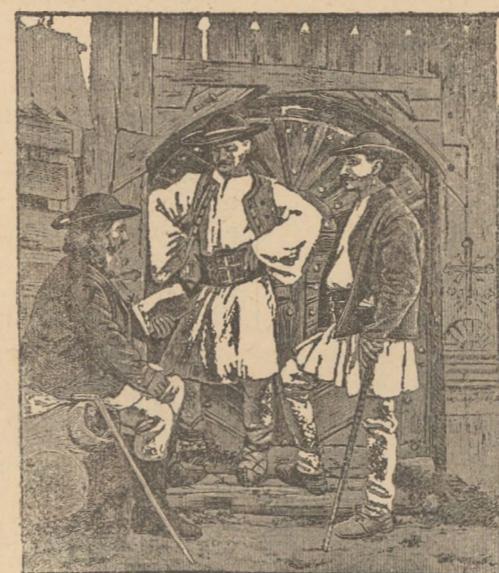
- Nr. 1. **Pădureanca.** Novelă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 40 cr. sau 1 leu nou.
- Nr. 2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 4. **Piperești Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 5. **Păcală și Tânără.** Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 8. **Colacăritul.** Obiceiurile tăraniilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Nr. 9. **Flica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Nr. 10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 12. **Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 13. **Blăstêm de mamă.** Legendă poporala din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar 1 fl. sau 3 lei noi.
- Nr. 15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 16. **Din bătrâni.** Ghicuri, întrebări și răspunsuri, frâmentări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 17. **Pe pămîntul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 19. **Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Numai 20 cr. exemplarul.

Călindarul Poporului

pe anul visect

1888.

Anul III.

SIBIU.
Institut tipografic, societate pe acții.

- Tipărituri:**
1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 cr.
 2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 cr.
 3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulari) 1 conț (à 25 coale) 50 cr.
 4. Consemnări sumarice despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 cr.
 5. Protocole de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) 50 cr.
 6. Citațiuni pentru primării comunale 1 conț (à 25 coale) 50 cr.
 7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale) 60 cr.
 8. Filera de înmuanare 1 conț (à 25 coale) 44 cr.
 9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) 44 cr.
 10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) 50 cr.
 11. Testimoniu pentru scoalele poporale una sută 80 cr.
 12. Testimonii de scoala 1 conț (à 25 coale) 40 cr.

Vândătorilor se dă un rabat de 20%.

- Nr. 27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 29. **Sgârcitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 30. **Lumea prostilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 31. **Nuscicu-Împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul.“ Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 32. **Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 34. **Spice de aur.** Culese de dascălu Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 35. **Un idil în Roșeni.** Novelă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfiu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislazoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Nr. 43. **Mica Fădetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbitoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librariilor și preste tot vîndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Articolul de lege XXI. din anul 1886.

Despre jurisdicționi,
și articolul de lege XXIII. din anul 1886.Despre procedura disciplinară.
Cu explicații și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 38.506./VI. b.

Ordonante ministeriale

pentru

introducerea legii comunale

(Art. XXII. din 1886.)

Prețul 12 cr. v. a.

Articolul de lege XXII.

din anul 1886:

Despre comune.

Cu explicații și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.

DICTIONAR
român-